

168

1699-1715

ELSŐ SZAKASZ: AZ EMBER HIVATÁSA: ÉLET A SZENTLÉLEKBEN

1699 A Szentlélekben való élet valósítja meg az ember hivatását (első fejezet), isteni szeretetből és emberi szolidaritásból tevődik össze (második fejezet), ajándéku adatik mint üdvösség (harmadik fejezet).

ELSŐ FEJEZET: AZ EMBERI SZEMÉLY MÉLTÓSÁGA

1700 Az emberi személy méltósága az Isten képmására és hasonlatosságára történt teremtésében gyökerezik (1. cikkely); és az isteni boldogságra szóló meghívásban nyeri el beteljesedését (2. cikkely). Az emberi lét sajátossága, hogy szabadon törekszik e beteljesedésre (3. cikkely). Szabad cselekedeteivel (4. cikkely) az emberi személy az Istentől megígért és az erkölcsi lelkiismeret által tanúsított jónak megfelelően alakul vagy nem alakul (5. cikkely). Az emberek önmagukat építik és belülről növekednek: egész testi és lelki életük építőanyag a növekedésükhöz (6. cikkely). A kegyelem segítségével növekednek az erényben (7. cikkely), kerülük a bűnt, vagy ha elkövették, a tékozló fiú példája szerint rábízák magukat mennyei Atyánk irgalmára (8. cikkely). Így jutnak el a szeretet tökéletességére.

1. Cikkely: AZ EMBER ISTEN KÉPMÁSA

1701 "Krisztus (...) az Atya és az ő szeretete misztériumának kinyilatkoztatásában teljesen föltárja az embert az embernek, és megmutatja magasztos hivatását." Krisztusban, aki "a láthatatlan Isten képmása" (Kol 1,15), teremtetett az ember a Teremtő képére és hasonlatosságára. Krisztusban, a Megváltóban és Üdvözítőben állt helyre eredeti szépségében és vált nemessé Isten kegyelméből az első bűn által az emberben elrontott isteni képmás.

1702 Az isteni képmás minden emberben jelen van. Az isteni személyek egymás közötti egységének hasonlatosságára fölragyog a személyek közösségében (vö. 2. fejezet).

1703 A szellemi és halhatatlan lélekkel fölruházott emberi személy a Földön "az egyetlen teremtmény, amelyet Isten önmagáért, vagyis az emberi személyért akart". Fogantatása pillanatától örök boldogságra rendelt lény.

1704 Az emberi személy részesül a Szentlélek erejéből és világosságából. Az értelem segítségével képes megérteni a dolgoknak a Teremtőtől meghatározott rendjét. Az akarat révén képes a számára igaz jó felé irányulni. Tökéletességét a "jó és az igaz keresésében és szeretetében" találja meg.

1705 Az ember lelke s szellemi képességei, értelme és akarata következtében szabadsággal fölruházott lény, ami "az istenképiség kiemelkedő jele".

1706 Az ember értelmével fölismeri Isten hangját, "aki őt mindig arra szólítja, hogy tegye a jót, és kerülje a rosszat". Mindenkiné követnie kell ezt a törvényt, mely ott visszhangzik a lelkiismeretben, s Isten és a felebarát szeretetében teljeseedik be. Az erkölcsi élet gyakorlata tanúskodik az emberi személy méltóságáról.

1707 "A Gonosztól megkísértett ember azonban története kezdetétől visszaélt szabadságával." Engedett a kísértésnek, és rosszat cselekedett. A jó utáni vágyakozást megőrizte, ám természete magán viseli az eredeti bűn okozta sebet. Rosszra hajló és a tévedésnek alávetett lett:

"Így tehát az ember önmagában megosztott. Ezért mind az egyéni, mind a közösségi élet teljes egészében küzdelem, mégpedig drámai küzdelem a jó és a rossz, a világosság és a sötétség között."

1708 Szenvedésével Krisztus megszabadított bennünket a Sátólól és a bűntől. Kérdemelte számunkra az új életet a Szentlélekben. Kegyelme helyreállítja azt, amit a bűn bennünk elrontott.

1709 Aki hisz Krisztusban, Isten gyermekévé válik. Ez a gyermekké fogadás átalakítja és megadja neki, hogy Krisztus példáját kövesse; képessé teszi arra, hogy helyesen cselekedjék és a jót tegye. A tanítvány Megváltójával egyesülve eléri a szeretet tökéletességét, az életszentséget. A kegyelemben megérett erkölcsi élet örök életbe, a mennyország dicsőségébe torkollik.

Összefoglalás

1710 "Krisztus (...) teljesen föltárja az embert az embernek, és megmutatja magasztos hivatását."

1711 A szellemi lélekkel, értelemmel és akarattal fölruházott emberi személy fogantatásától kezdve Istenre irányul és örök boldogságra van rendelve. Az igazat és a jót keresve és szeretve éri el tökéletességét.

1712 "Az igaz (...) szabadság az emberben az istenképiség kiemelkedő jele."

1713 Az embernek követnie kell az erkölcsi törvényt, mely arra készíti, hogy "tegye a jót és kerülje a rosszat". Ez a törvény visszhangzik lelkiismeretében.

1714 Az áteredő bűn által természetében megsebzett ember tévedésnek van alávetve és szabadságának gyakorlásában hajlik a rosszra.

1715 Aki Krisztusban hisz, annak a Szentlélekben új élete van. A kegyelemben növekvő és érlelődő erkölcsi életnek a mennyi dicsőségben kell tökéletessé válnia.